

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

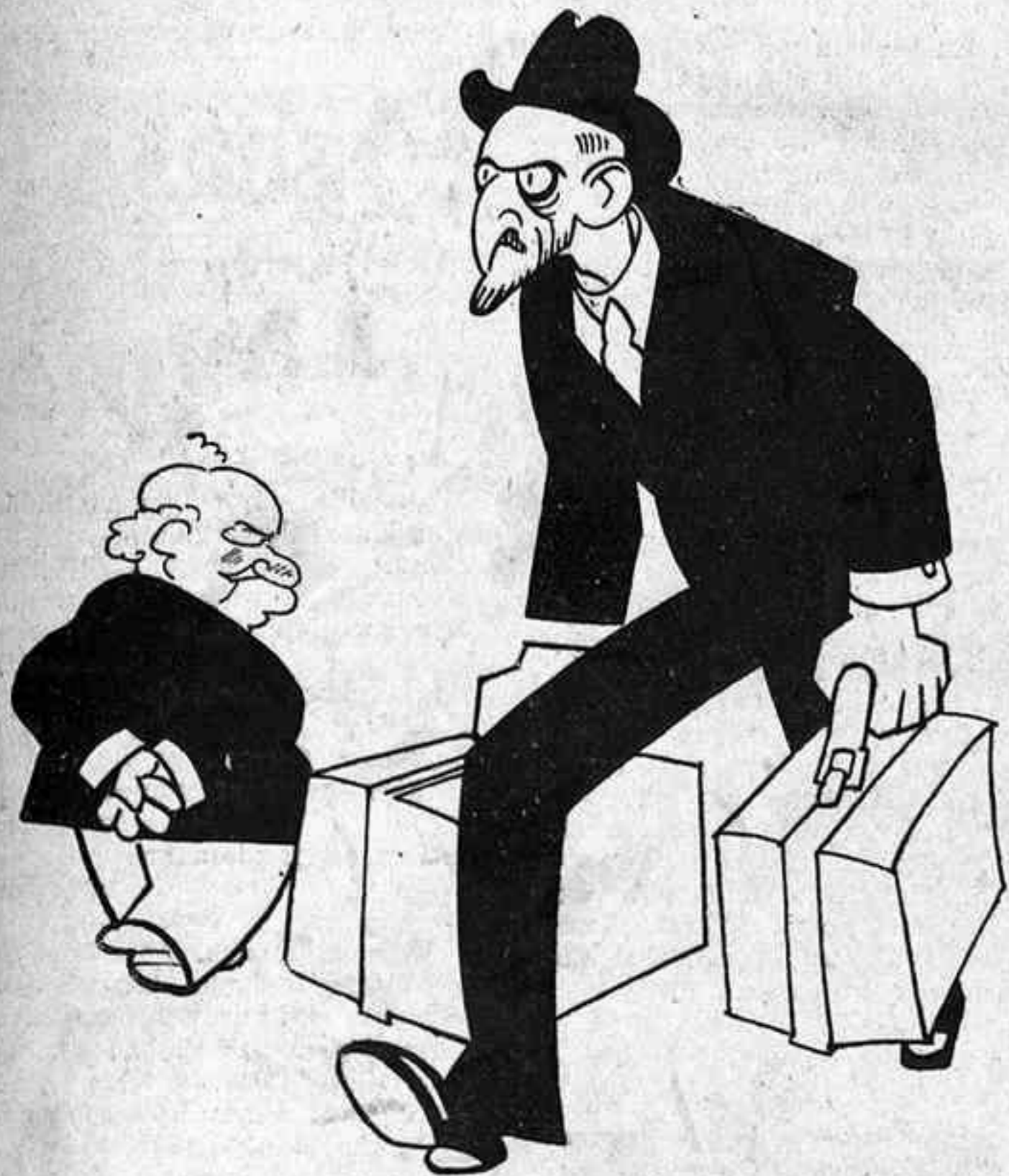

Tot arriba en aquest món. Fins en Cambó!

Any II - Núm. 69

Barcelona, 11 octubre de 1932

Preu: 20 cèntims

VINT ANYS DESPRÉS

Lerroux. — A veure, quin partit en treus d'aquesta gentussa. Estan que no els coneixeràs.

El Sr. Hermosilla es desfà en explicacions

Tot seguit d'haver llegit a les parets dels carrers de la ciutat més important de la Catalunya autònoma dintre la República d'Espanya de treballadors de totes classes, la crida que el senyor Hermosilla fa als no catalans residents a l'esmentada República dels esmentats treballadors de les classes esmentades, que per evitar omissions sempre lamentables hem qualificat de totes, considerant-nos no catalans, encara que catalans de pur cep, varem anar a veure l'organitzador de totes les campanyes dirigides als Andaluces! Valencianos! Mallorquines! Gallegos! Asturianos! Castellanos! Extremeños! Murcianos! Etc., etc., per tal que ens orientés sobre alguns dubtes que ens assaltaven com si fóssim unes vulgars plantilles de l'Ajuntament.

Trobàrem el senyor Hermosilla una mica desmollat a conseqüència de l'esforç que representa l'haver d'escriure a peu dret per les parets de la ciutat, però conservant encara totes les seves extraordinàries facultats de seducció.

—Somos unos parias! — sospirà.

—Però, no havíem quedat que vostè defensava l'Estatut i havia fet votar els homes no catalans com un sol home català i les dones no catalanes com una sola dona catalana?

—Y lo defiendo, claro que lo defiendo. No faltaba más! ¿Por quien me ha tomado V.?

—Però, aleshores, ¿què són aquests cartells de color de rosa?

—Estos carteles son para evitar que los no catalanes queden reducidos a unos parias y para que se unan en un partido y puedan tener representantes en el Parlamento de Cataluña, como ya rezan los carteles, de una manera laica, se entiende.

Notes de Societat

El senyor Carrasco i Formiguera ha demanat la mà a la Lliga Regionalista.

La Nau ha fet innovacions. Ara té la redacció i l'administració plegables.

El senyor Roca i Cavall ha fundat un nou partit d'idees avançades. Es titula «Partit Tradicionalista de Catalunya».

MANIFEST ALS NO NO-CATALANS

Ciudadans! L'aparició d'unes proclames de color de rosa, seguides d'unes altres proclames blanques, ha omplert d'inquietud els cors de tots aquells que per una circumstància fortuïta es troben en el nombre dels que no es poden comptar entre els no catalans. Aquesta fortuïta circumstància, que no és altra cosa que l'atzar del naixement, posa en situació d'inferioritat tres milions d'homes, dones i infants, o menys, que es troben haver nascut en el clos estret de la Catalunya ara autònoma. Els no catalans, que amb falag hipocresia es fan arribar a sis-cents mil, van a esclavitzar-nos en nombre de mil sis-cents milions. Volen fer veure que l'ordre dels factors no altera el producte.

Els no catalans, cal que se sàpiga, estan arreu del món a l'aguait disposats a fer un embutxat a les urnes tan bon

punt el ciutadà sigui cridat als comicis. Setanta milions de sense feina de tot el món esperen impacients per posar-se en candidatura i sortir de les urnes per entrar al primer Parlament i a l'Ajuntament!

Ens acusen els no catalans que els volem considerar com a parias i es disposen a airecar-nos el vel per elevar-nos, segons l'antiga fórmula del senyor Lerroux, per elevar-nos a la categoria de màries!

Es per això que cal, que és precis, que és imprescindible, que és obligat, que és vital, que els que no som no catalans ens unim en un partit de reconcentració dels no no catalans enfront del de concentració dels no catalans.

No no catalans! Unim-nos, doncs, al crit de No no Nanete!!!

Pel Comitè,
EL COMITÈ

Qui vol entrar a l'Ajuntament?

Un nou sistema garantit, car, però bo

Qui més qui menys, tots els que vivim sota el cel blau (alça!) de Barcelona, tenim una aspiració: aconseguir un empla a l'Ajuntament. Si bé en aquests darrers temps les facilitats han crescut d'una manera extraordinària, han aparegut, simultàniament, unes dificultats que no podríem atribuir a altra cosa que a la perfecció de l'organització.

Desesperats de veure com les redaccions dels periòdics satírics entraven en bloc, i no pas del transeünt, sinó del permanent, a les oficines de Casa la Ciutat, vulgarment conegudes per l'Ajuntament de Barcelona, havent intentat tots els procediments imaginables com, per exemple estudiar sis carreres, guanyar dotze oposicions i passar tres quilòmetres de maroma, varem comprar, el dia 30 de setembre La Vanguardia per veure si hi trobàvem una col·locació, de meritori per avall al menys, quan, mirant la secció de Demandas, que aquell dia agafava part de la darrera pàgina, hi llegírem el següent anunci, que reproduïm en gravat perquè els

nostres lectors no es pensin que fem broma:

mozo cobrador, ESCR 19321
Pl. Macià, 13

15 EMPLEOS

disponibles para señoras y caballeros que puedan depositar fianza de 5 a 20.000 ptas en Banco Sueldo vitalicio mínimo 400 ptas. mensuales Diagonal, 379, principal 2.

Servientas para Señora sola y matr. Aribau 29 6

Llegir l'anunci i veure el cel obert (fèiem la lectura en una habitació interior que donava a aquest airejat departament de la casa) fou tot u. Per una fiança de 5.000 a 20.000 pessetes podíem obtenir un sou vitalici (vitalici!) i mínim (mínim!) de 400 (quatre-centes!) pessetes, 80 (vuitanta) duros (duros!).

Varem fer un bot fins a la calaixera, que era a altra banda del pis; obrírem el calaix de dalt, varem treure la guardiola, la trencàrem, separàrem 20.000 pessetes de les 200.000 que ens

Un marrà esgarriat

Sota el títol de «Semblanza», El Progreso publica el següent acròstic que, és clar, no pot ésser de l'acròstic de baix, dedicat al «caudillo». Nosaltres trobem que no s'hi assembla gaire:

A-lla cimera es su frente
L-ummosa que flamea
E-nhiesta perennemente.
J-unto a su invicta odisea
A-lumbra siempre el ingente
N-aje solar de su idea.
D-e su numen eminente
R-ezuma eviterna tea
O-pulenta y refulgente.

L-elocuencia de su verbo
E-nciende recios fervores.
R-imando santos amores
R-inde al necio y al protervo,
O-bstruyendo los rencores
U-lulantes de un acerbo
X-enofobismo de horrores.

G-enio viril que somete
A- la estúpida carnaza
R-ijosa que le acomete.
C-umbre altísima que traza.
I-ris inmenso y promete
A-mplo horizonte a la raza.
JUAN CAPARRÓS ESCUDERO

Els oradors del míting esperitista.

Els esperitistes fan mítings de l'altre món

Molt abans de l'hora anunciada al Palau de les Arts Decoratives de Montjuïc encara s'hi cabia. Finalment i un cop arribada la mateixa hora anunciada anterior els quasi nombrosos esperitistes que no omplien el local acordaren començar l'acte i a tal fi iniciaren uns secs aplaudiments a semblança dels que solen dedicar-se als vigilants a fi d'invocar la presència dels esperits més esperitistes amb què compta la «Federació Esperitista Espanyola».

I bé, esperits has dit? els minuts transcorrien i no es veia una ànima ni per remei. Finalment el president demanà comunicació amb el pla astral però al centre s'equivocaren i li posaren amb el pla quinquennal, cosa que tregué del fogó als laics que voluntàriament s'havien adherit a l'acte.

A l'últim les coses es normalitzaren i del lluny del lluny arribà una veu prima i tremolosa que aclarí les angúnies de tothom. Resulta que es tractava d'esperits de segona convocatòria.

Un cop aquests arribats, tots

LA MARXA D'EN LERROUX. — El solemne comiat que li ha tributat Barcelona

els assistents a l'acte cuitaren a saludar-los:

—Què tal, què tal? ¿I en Napoleó que no ha baixat?

—No; li ha estat impossible. Quan ens n'hem anat de casa l'estaven demanant uns esperitistes tartamuts i l'home ens ha dit que no l'esperéssim perquè en fènia per estona.

Els esperitistes i els laics rigueren, l'acudí i tornaren satisfets als seus respectius però laics seients.

El president va tocar la campaneta i va cridar:

—Experiment de la taula!!!

Vuit taules amigues de fer la bombe i xerricant de potes es presentaren davant la taula presidencial.

—Vostè dirà! —feren a l'unison.

—Esperin-se un moment que cridarem les «mèdiams» i farem una mica de comèdia.

Les taules hi varen caure de quatre potes, naturalment. Comparereren les «mèdiams» i entre aquestes s'entaulà (és clar!) una aferrissada competència.

Una «mèdiama» féu acudir a l'acte l'esperit d'en Primo de Rivera i li demanà la seva opinió sobre l'Estatut, opinió que no es pogué fer pública perquè, segons sembla, el difunt dictador va respondre amb una creusa de lèxic que hauria fet escriure el senyor Brenat i Sopant. Seguien diversos experiments menys notables fins arribar al cas veritablement genial i digne d'ésser tingut en compte pels nostres lectors no desmemoriats, el qual consistí a fer assistir a la important manifestació esperitista de Montjuïc l'esperit republicà de Don Lacandru Lerroix que per cert feia dies que no se'l trobava.

La festa resultà un èxit, però no pas un joc de poques taules com havien pronosticat certs esperits irònics.

¿Qui vol entrar a l'Ajuntament?

(Ve de la 1.ª pàg.)

—Vostè hi ha tocat, jove; els regidors... és a dir, no tots els regidors... un regidor... és el nostre proveïdor. Cosa seriosa, jove, cosa seriosa.

—Però, la fiança?

—La nança, ja haurà vist a l'anunci, vostè, vostè mateix la dipositarà al Banc X en un compte blocat.

—Blocat?

—Sí, senyor, blocat. Un compte del qual no es podria retirar fins el dia, posem el tres, el quatre, perquè a la sessió d'avui s'ha de resoldre. Cosa ràpida com pot veure. A vostè li donaran un rebut; vostè vé i m'ensenya el rebut i jo, quan tindrà la credencial, llavors, vostè torna, firma el rebut, me'l dona, jo li dono la credencial i en paus; vostè té el seu càrrec, nosaltres cobrem el compte blocat, dedim la comissió... ¿Per quin càrrec l'apunto?

—Psè... apunti'm pel d'alcalde; crec que és el que cobra més.

—Sí; però no és vitalici.

—No hi fa res, jo tampoc no en sóc gaire.

—Però és que està molt ocupat.

—Ah, està molt ocupat? Aleshores, faci'm secretari.

—Ve, això ja és altra cosa; perquè diuen n'hi haurà una vacant; però la fiança... vostè comprendrà, serà una mica més crescuteta...

—¿I una plaça de Giralt, no la tindriem?

—Està ocupada! Està ocupada! —varem sentir que una veu cridava des de dintre.

CASA BON TEMPS

QUINTANA 7 BARCELONA TELÈFON 16102

ESPECIAL PER A MENJAR OSTRES FRESQUES PEIXOS I MARISCOS ESPECIALÍSSIMS COBERTSA 6 PTS. SALÓ PER A BANQUETS

S'ha posat a la venda la segona edició del disc d'«El Be Negre».

amb el cor a la mà.

EL SENYOR CASALS

Quan el senyor Macià va oferir el càrrec de Conseller de la Generalitat a Francesc X. Casals, president del Centre de Dependents, aquest, és a dir no el Centre, sinó el senyor Casals, va demanar per pensar-s'hi uns dies.

Tothom es va pensar que el pensar-s'hi el senyor Casals era per consultar-ho al Centre; però no era res d'això; la consulta anava més amunt, tant, que el senyor Casals va haver de pujar a Montserrat per fer-la.

A Montserrat s'hi passà tres dies i cada dia no feia altra cosa que cantar el rosari. Acabats els tres rosaris tornà a Barcelona i acceptà. Li havien dit que sí.

Ara, que com que l'Estatut fet sota l'advocació de la Mare de Déu de Núria ens ha vingut tan retallat, la Mare de Déu de Montserrat no podia ésser menys i en efecte, el càrrec del Conseller de Treball fou també retallat i al senyor Casals li tregueren l'Economia. El senyor Casals no es cansa, però, de dir que encara li han tret menys que a l'Estatut i afegeix que si aquest s'hagués redactat a Montserrat un altre gall ens cantaria.

***

—No sabia que el fratres fos un lloc muntanyós.

—No. Només ho és la carretera.

***

COMPLIMENTS

Primera exhibició del grup ADLAN (amics de l'art nou) a GATOPAC.

L'escultor Calder presentava el seu circ miniatura del qual el recitric Gasch ja va dir-ne el que feia el cas des de les pàgines de Mirador.

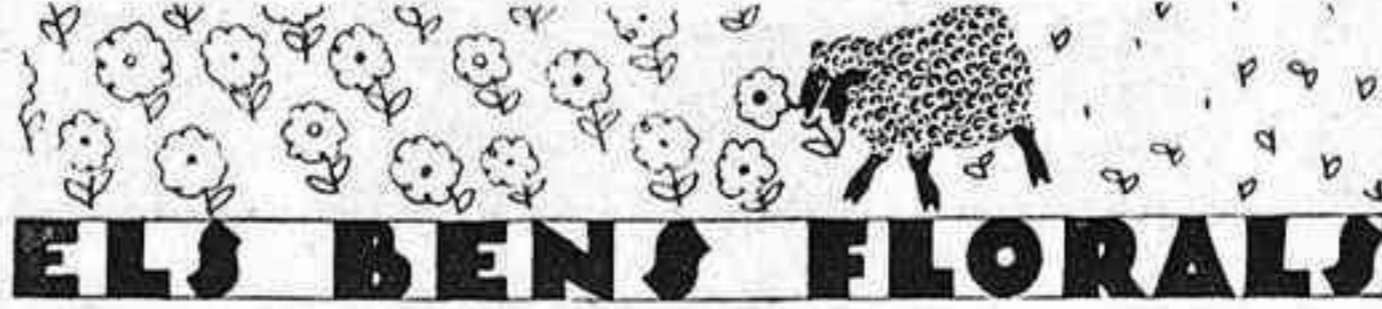
A l'hora de les felicitacions Miquel Albarèda s'atansa a l'americà i li diu amb correcció anglès de diccionari, visiblement emocionat:

—Admirable la quantitat de paciència i de cervell que heu esmerçat en la construcció del circ!

—Gràcies... — respòn Calder maquina, mentre va escombrant les clofelles de caucet de la pista.

I al cap de poca estona:

—Les gràcies van per «lo del cervell», eh?

ELS BENS FLORALS

La tornada d'en Cambó

Beneït sigui el vagó i la màquina roent, que ens retorna el clar talent del senyor Francesc Cambó, polític de bona mena, que amb un xic de Santa Elena s'ha purgat d'un Waterloo.

Aquest gran senyor Cambó, èmul de Napoleó, de Cèsar i d'Alexandre, amb nosaltres vot romandre, lloat en sia el Senyor!

En Ventosa, quan ho sap, es posa les mans al cap i amb veu conaiguava exclama: «S'ha eclipsat la meua jama, jo que m'no tenia al pap, jer-me l'amo de la Lliga! per un ximple faré figar!» I en Duran, per nom Lluís, diu: «Jo que m'ho veia lls, ves, aquest, quin compromís! En Cambó tot m'ho esguerra! quin bon «tanto» per l'esquerra; peis radicals, quin paipis!»

I fins l'Octavi Saltor, (un del jovent que ara puja), tothom es vexa i s'enuja, perquè torna el gran Cambó, que vol fer-se dir senyor, i, deixant-los a la pluja, seure's ell al bon recó.

Però ve't aci que xiula una màquina de tren, i don Francesc es despren i tot calla i ningú puila.

Déu meu, quina gara-gara, i quin remenar de cues! tot el partit, a corrués, sent que el cor els ix de mare.

En Ventosa giravolta, i en Duran fa l'arbre-forc, i amb un ritme gris, de corc, parla en Bulart, parc de solta.

L'equipatge el bon Jesús, ple de sant fervor, empunya, cridant: «Visca Catalunya!» I en Cambó, dret com un fus, rondina, renya, fustiga, i els grans homes de la Lliga li diuen: «Amén, Jesús!»

Ell, després, reparteix càrrecs, dona ordres i fa encàrrecs, profetitza l'endemà; tothom fa que sí amb la testa, d'una manera modesta, i llavors Cambó se'n va; i els seus «fidels», partidaris, fan uns altres comentaris, d'un to molt menys falaguer per al rei Cambó Primer, que no surten als diaris. I algú observa, poc cofoi: «Aquest home, us asseguro, ja ens en donarà, de suro! però el que és Chades, ca, noi!»

LA «PESCA» DE NEDADORS

L'exportació de nedadors catalans al «Canoe Club» de Madrid és un aconeteixement lamentable, és clar — que a hores d'ara ocupa el lloc d'honor en matèria de comentarís esportius. Els nedadors del «C. N. Barcelona», evidentment els més assejats pels directius del cercle madrileny, aquests darrers dies, vora la piscina, no han parat de fer-hi les iròniques divagacions del cas.

En Sabata mateix ha viscut uns dies de neguitosa indecisió que els seus companys de club us definien feliçment amb aquestes paraules: —Veureu, es comprèn; el xicot és dels que els agrada nedar i guardar la conllavàcia.

LA «PATÈTICA» DE LERROUX

Quan dimecres passat El Progreso va publicar aquella «Convocatoria Urgente» firmada per «El jefe del partido»: A. Lerroix tothom es pensava que el caudillo reuniria els capítosts del partit per dir-los de hijos espúreos per amunt. El «caudillo», però, ja no té pulmons per aquestes coses i, agafant la lira els cantà una elegia tan sentida que els que hi eren diuen que la reunió acabà plorant tots a llàgrima viva. Es diu si a conseqüència d'això el partit radical presentarà en candidatura l'Emiliano, carne de su carne.

***

Les quatre barres que preconitza La Lliga

***

ALTA POLITICA

Sembla cosa ja decidida que la Generalitat ha pres l'acord de retornar l'Estatut a Madrid tot pregant de passada a l'Azana que vulgui desproclamar la República i tornar-se'n a ocupar-se del «negociado» de últimas voluntades.

El fonament d'aquestes decisions és que cal evitar de totes passades que el senyor Ventosa i Calvell emigri de la nostra terra.

Per encàrrecs de publicitat a EL BE NEGRE, adreçar-se a: Aribau, 139 - Telèfon 76307.

Correspondència

Anyell. — With a shepherd like this it's O. K.

Una sallentina. — Preferirem conèixer-la d'una manera que no fos d'esquillentes.

Martin. — Heu tingut una gran idea.

Ponolleda. — A la Llibreria Catalònia us serviran d'amic.

Servidor. — Bon servidor!

J. S. T. — Tot el que sigui complir amb aquests senyors, ho farem amb molt gust. Preferiríem, però, ecos històrics que no pas fantasies.

Hermes. — Agraïts.

«El Callao». — No sols de pa viu l'home.

Severó. — Veurem.

Roseta. — Ella ja ho deia.

Calu. — Es de Vich i es diu Ramon.

COTITZACIONS
Hermosillas no catalanas 0.05, Maniobres Pisuerguístiques 3 morts i 20 ferits Discursos Lerroix 3 per dia Mitings Espirituals al cos astral Conferències Acció Catalana 0.009 Tornades Cambonianes tristes Desitjades Sagarrenques Molt desitjades Amors capgiradors Presees a la par

Hom nota una gran tendència en favor de les accions Desitjades malgrat la campanya depreciadora que li han fet els compradors de Protestes que, amb poca disponibilitat monetària, no han arribat a fer-les pujar. Els Ministeris Terradellas es mantenen fermes i ben conservats. Els Serrats Moritins han arribat a consolidar-se. Quant a les Hermosilles no Catalanas han estat repudiades per tot el mercat, àdhuc el foraster més foraster. Les Maniobres Pisuerguístiques sembla que, amb el temps, arribaran al nivell de les antigues cotitzacions d'Annual i Barranco del Lobo. Referent a les Tornades Cambonianes, amb tot i els esforços dels seus interessats, no han pogut pujar gaire. Les que porten bon camí i sembla que s'aferraran força són les Espanyoles futbolistes, que han tançat a 3 a 2.

Els discursos Lerroix, per excessiva oferta, baixen que és una alegria. Els únics adquirents són els Pichys Pontes i Carballinos, que com tothom sap tenen una àrea d'acció molt limitada.

La senyora Rosa Coró, de «Ràdio Barcelona», aprova el generós oferiment de la Redacció d'EL BE NEGRE per a regraciar des d'aquestes serioses columnes els radiescoltes que no es censuren de recomanar-li que es dediqui a l'agricultura i a altres entreteniments més inofensius que la declamació de poesies.

El senyor Macià segueix confiant en l'eficàcia del vot femení.

Els «lerrouxistes» preparen un silenciós comiat a Don Lacandru, del tot en consonància amb la no menys silenciosa i clandestina arribada de què el feren objecte.

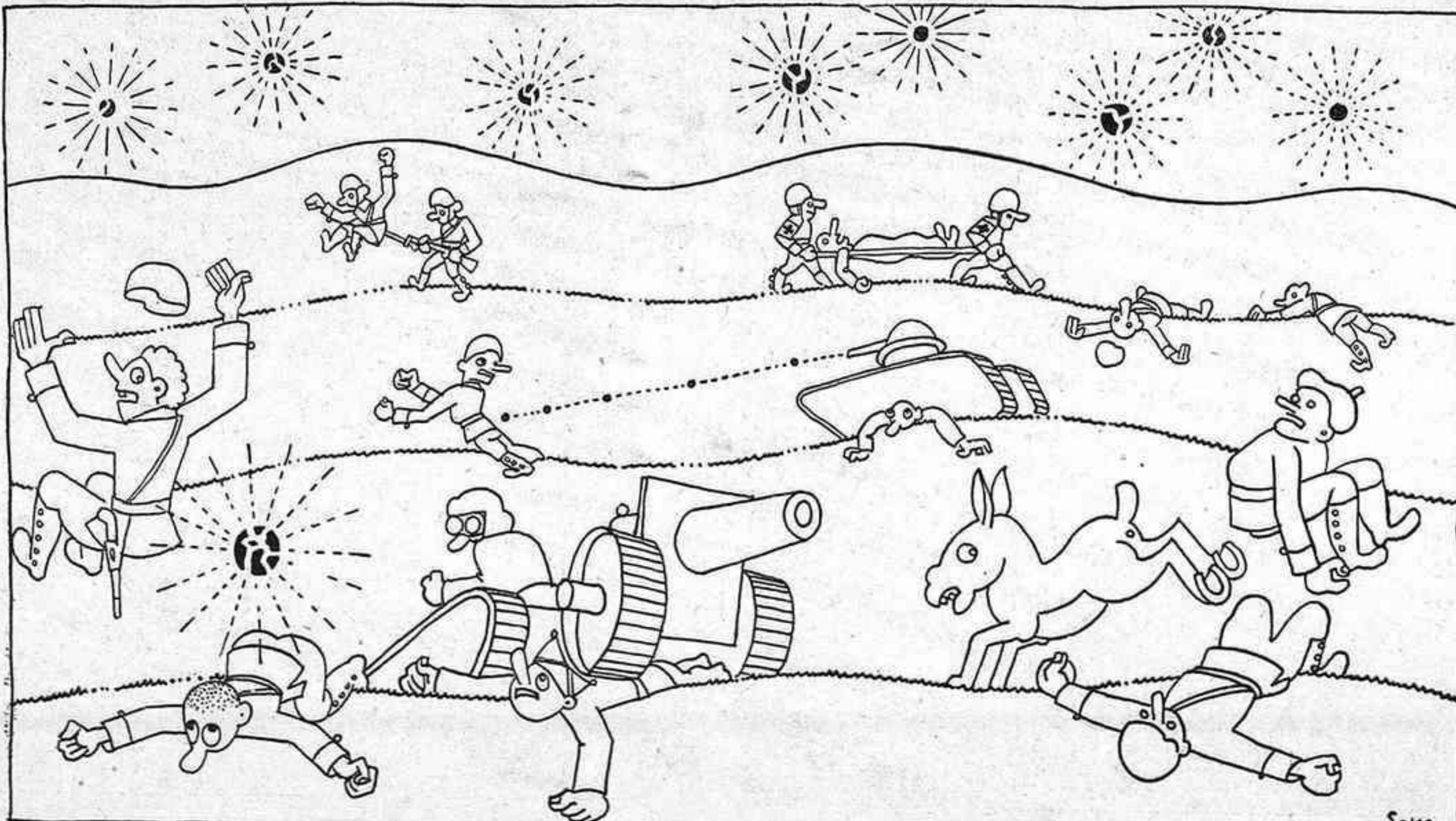
«Acció Catalana» ha demanat per a fusionar-se amb el partit de «Nosaltres Sois».

La temporada del «Liceu» començarà amb l'estrena d'una obra del fort narrador de memòries de llits de matrimoni, el nostre amic i etern aspirant a col·laborador, senyor Lluís Capdevila.

El «Graf Zeppelin» diu que vol tornar a Barcelona només que per a sentir en Pich i Pon.

Els famosos pastors de Núria (que no són, és clar, ni pastors, ni famosos, ni de Núria) han estat contractats per amenitzar els tes del «Casino de Sant Sebastià».

El senyor Azaña ha demanat permís al senyor Lerroix per a seguir governant tranquil·lament.

LES MANIOBRES DE PISUERGA. — Si això és pau, que mai vingui pau

Soka

Orelles esgarrriades

Sinceritat

La Vanguardia del 25 de setembre publicava un dels habituals anuncis del «No más calvos», i l'illustrava amb els següents gravats i els següents epígrafs:

Com es pot comprovar per les fotografies adjuntes, la calvicie progressiva de l'afortunat mortal assoleix al cap d'un any de tractament una brillantor que no estavem acostumats a veure en aquesta mena d'anuncis. Ja ho deia, però, el mateix reclam: «Hechos y no palabras».

Geografia política

D'una nota de societat de La Vanguardia:

Los nuevos esposos, a los que deseamos muchas felicidades, salieron en viaje de boda hacia Mallorca y otras ciudades extranjeras.

Tenem notícies de la invasió anglesa de Mallorca, però ignoràvem que ja se l'haguessin quedada. Ignoràvem també que Mallorca fos una ciutat. Creiem que era una illa.

Sort que llegint s'apren gairebé tant com viatjant!

Documents gràfics

El Dia Gráfico de diumenge publicava una fotografia artística a tota primera plana. La llegenda, deia:

La entrada del recinto de la antigua catedral de Lérida.

Efectivament. La foto representava, i representa, l'entrada del museu «Mar i Cel», de Sitges.

Es comprèn. Aquests dies que en Lerroux és a Barcelona, a can Pich no estan per res.

La guerra i la pau La batalla del Pisuerga

Palència, 5. — Han arribat els contingents de tropes que hauran de prendre part a les maniobres militars. Després d'un petit descans s'han format els dos grups que simularan els exercicis enemics i en aquests moments es dirigeixen a prendre posicions.

Palència, 6. — Han començat les hostilitats i des del primer moment les tropes s'han escamotades amb gran ferocitat, cosa que si bé de moment ha entusiasmat els espectadors, ha acabat per aterrar-los quan s'han adonat que el que feien les tropes era la guerra de debò.

Palència 7. — Sembla que entre els defensors del Pisuerga es troben uns quants no catalanes, que són els que han embrollat la cosa.

Palència, 8. — No ha estat possible fer entrar en raó els grups contendents, i la batalla del Pisuerga va canviar d'esdevenir un episodi més de la Història d'Espanya. Les baixes són innombrables.

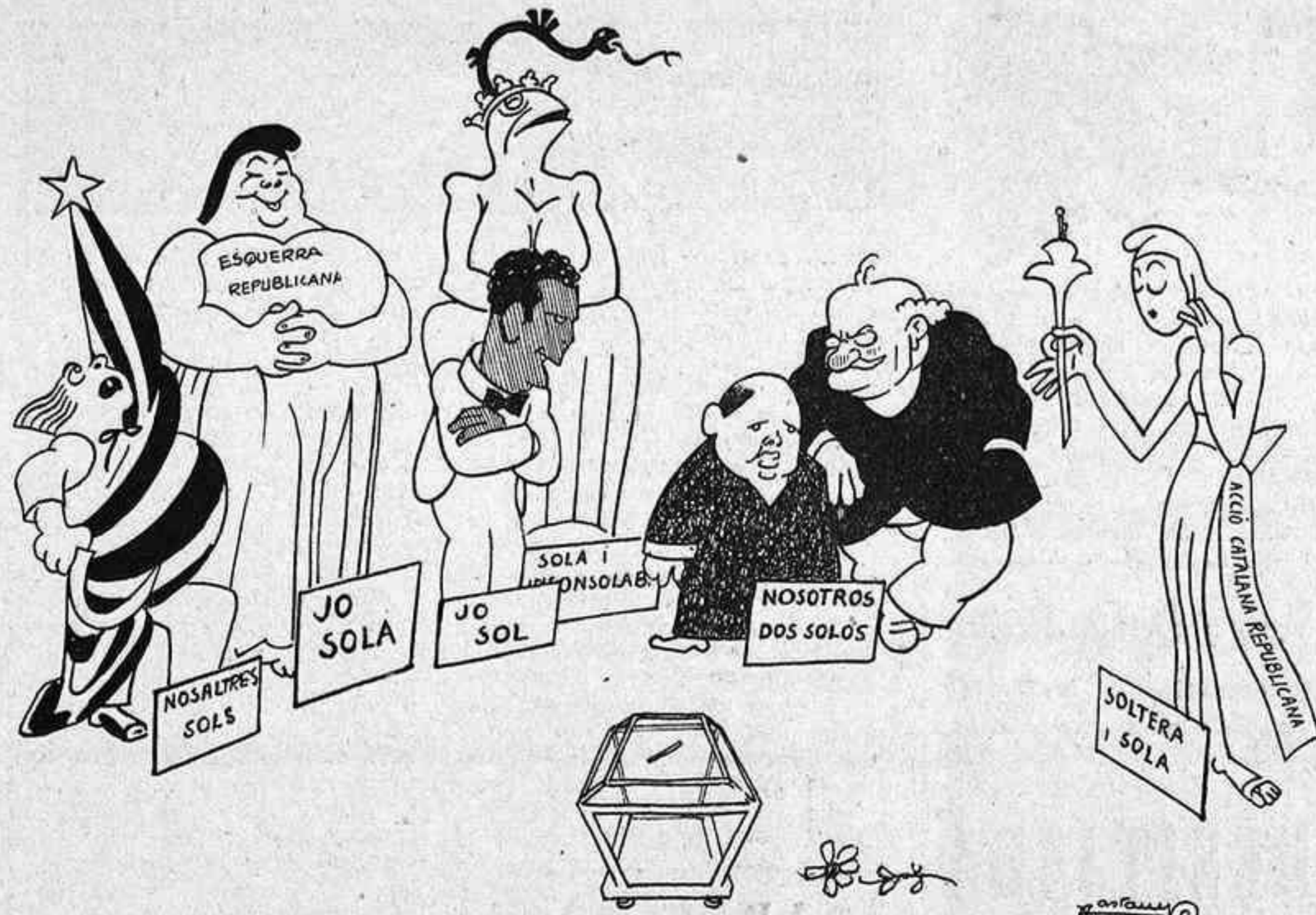
Palència, 9. — El senyor Hermosilla ha arengat les tropes i ha aconseguit fer-les veure que catalans i no catalanes, pàries o màries tots som uns, i no valia la pena de prendre-s'ho tan seriósament.

Palència, 10. — Acaba de firmar-se la pau de la guerra de les maniobres militars amb tanta veracitat celebrades.

S'ha procedit al repartiment de premis i a la imposició de medalles als supervivents.

L'any que ve diu que hi tornaran.

Palència, 11. — Els agregats militars de Bolívia i Paraguai han marxat a llurs respectius països. Se'n van encantats de les maniobres. Diuen que això és una guerra i no allò dels lladres i serenos que ells estan fent al Chaco.

LA INVITACIÓ AL VALS ELECTORAL

La inauguració del curs universitari Una mena de visitar malalts i presos laica

Aquest any, la inauguració de la temporada de sojorn al Palau d'Hivern (Inauguració del curs Acadèmic per mal nom) s'ha ressentit de la manca del grandiloqüent discurs del Dr. Eusebi Diaz González, anomenant-se «padre» i anomenant-nos «hijos». Tampoc ha estat la càlida manifestació d'entusiasme amb què era acollit el claustre per part dels estudiants. (Es universalment sabut, que l'únic dia a l'any en què els estudiants podien posar el peu al coll de llurs mestres i fer-los la llesca, era aquesta diada solemne).

Resumint: qui no hagi vist els Drs. Saforcada, Diaz, Latorre, Mur, Casamada..., convenientment abillats (cintes al cap, sivelles als peus, soderia i passamaneria al cos, pedreria —de bisuteria, eh!— al pit) no podrà dir que ha vist el món per un forat, per anys que visqui.

Enguany, com que ja hi havia prou festes amb les de celebració de l'Estatut, s'ha suprimit aquesta. Confiem però, que no serà per més temps. Els actes s'han, doncs, limitat a una sèrie de visites als centres docents i benèfics. Els alumnes acompanyats de llurs professors, han visitat les següents institucions:

- Medicina: Institut Frenopàtic de les Cortes.
- Dret: Presó Model. (1)
- Filosofia: Ateneu Barcelonès.
- Farmàcia: «Grandes Almacenes El Siglo».
- Ciències: Monument Colom.

(1) Per cert que va causar viva sensació, el que als advocats correspongués la visita a la Model.

L'Institut mental.

Precisament en aquest centre, els estudiants trobaren a un antic conegut—n'ometem el nom perquè no ha volgut pagar-nos l'anunci. A una indicació del professor, la senyoreta Nuñez l'interrogà amb tota deferència: Alumne: —¿Què tal, doctor; com segueixen aquells mals de cap?

Pacient: —Depèn: per la nit sempre són molt forts.

A.: —¿I nota, encara, sorolls a la nit?

P.: —Més que mai; els malalts em tenen declarat el boicot i, vinga a arrossegar cadenes; no em deixen dormir, i desporten aquella rata que tinc dintre el cos.

A.: —Així, l'escarabat que per una orella li havia entrat dins el cap, ja no el té?

P.: —No. Va sortir, per l'altra.

A.: —¿I vostè, amb què s'entreté, ara? ¿Qui és: Napoleó, Sagi Barba, l'Escudero, el gat de l'Escudero...?

P.: —Res d'això. Sóc únicament un professor jubilat. ¿Per cert, que aquell malalt que us acompanya, ja està ben guillat! Té la mania que és el vostre professor. Es graciós, eh!

El Dr. Saforcada que va sentir-ho, va donar per acabat l'interrogatori.

Passats que foren en una altra sala, els sortí a rebre un senyor d'aspecte venerable:

—Ah! Si el derecho que gestó el pueblo romano en la antigüedad ah!, no tuviera otro alegato ante los tiempos presentes, ah! que el de su antigua vetusta, ah!, bastaria el haber saludado en sus albores a la Ciudad Eterna, ah!, para merecer la consideración de los pueblos cultos, ah!!!

Amb aquest brillant exordi, prosseguí durant tres quarts, fins que es donà per finalida la classe, ai, la visita.

La Model.

Ni caldria dir que els companys es trobaren amb antics coneguts a la galeria de polítcs. Però, ultra aquesta secció foren vehementment sollicitats en altres dependències de la casa. En una d'elles se sentien exclamacions com aquesta:

—Abogadillo, abogadillo, Jozú que hombre! A ver si me sacas de esa covacha, que llevo ya tres meses en ella.

—¿Virgen Santísima! Que barbazas ese tio!

L'Ateneu Barcelonès.

En aquesta docta casa els companys constataren la quasi bé total absència de rètols en català. Quan irromperen a la biblioteca, quedaren edificats en notar la cara estranya que fa la gent que llegeix i estudia. No cal dir, que llur presència i llurs converses en aquest lloc, plagueren molt al fotogràfic escriptor, Angel Ferran.

«El Siglo» i el monument a Colom.

En el primer d'aquests llocs, els estudiants per una deferència del director, foren rebuts pel personal femení de la casa. Però, la gentilesa no fou gaire agrada ni estimada, ja que la gairebé totalitat d'estudiants de farmàcia són senyoretetes.

En el monument a Colom, l'empresari de l'ascensor els obsequià fent efectuar variats exercicis als leons del monument, i fent-los adoptar les més belles postures de llur repertori, entre elles «l'home que pensa» de Rodin.

L'estancament dels estancs i la campanya no-pro-fumadors

Una comissió d'indignadíssims fumadors s'ha presentat a la nostra confortable Redacció pregant-nos (millor dit, encarregant-nos, car la sollicitud no ha estat exempta de tarifatge) descabdellarem una sagnant campanya en contra de les darreres disposicions del Ministeri d'Hisenda, les quals evidencien palpablement l'esperit anti-fumador que d'un quant temps ençà constitueix la seva característica.

Evidentment els fumadors tenen tota la raó i fins ens en sobra per a malgastar-ne. Després de l'obligat descans dominical a què han estat sotmesos gairebé tots els estancs, ara, per si això no era prou, una nova disposició no menys enèrgica i inexplicable que les anteriors els veda tot manipuleig amb el tabac (remarquin que usem un lèxic com una patena) durant les hores en què els fumadors es senten més generosament predisposats a consumir-ne; de dues a quatre del migdia.

Aquest fet que nosaltres com a fumadors som els primers a censurar en canvi com a redactors d'aquest xiroi setmanari també som els primers a recomèixer que serà i ja comença a ésser pròdig en matèria «benègristica».

Diem això perquè de dues a quatre ja hem vist el senyor Cambó en persona política fent acotar autoritàriament al senyor Pla, no precisament en persona sinó en funcionari «cambonístic», per a collir-li una «burilla» de cigar havà.

Per altra banda la tribu de «no-catalanes» del barri de les Drassanes que convertien despotícament les «burilles» catalanes en mants paquets Madrid de tabac anglès ha vist créixer fabulosament les seves vendes després de les aludides disposi-

cions ministerials fins al punt que molts d'aquests aïrejats fabricants han traspassat llur negociet a un preu tan falaguer que fins els ha permès fer-se edificar una torreta «courbusierana» pels de GATCPAC. (Ens referim, naturalment, al tipus de torreta desmuntable que sembla el més indicat de fetes les torretes que es fan i es desfan).

— Què fa?
— La cullo. Jo fins a les quatre sense fumar no m'hi puc estar.

Sembla, però, que el clou de tot plegat consistirà en el tancament dels estancs en diferents i inesperades hores del dia, les quals hauran d'ésser endevinades pels bons fumadors de debò.

La «Companya Arrendatària de Tabacs» vist aquest alarmant estat de coses ha cuitat a posar en circulació un tipus de «canaris missatgers» que podran ésser adquirits al vol.

Frivolitats EL BLOC DEL PEATÓ

Josep Maria Massip prepara un segon llibre titulat: «Senyor Cambó, aprenquí!...»

El pròleg serà d'en Sunyol i Ciutadania, i el colofó consistirà en un anunci de la llet condensada «El Niño».

Alfons XIII ha filmat per a la Paramount un film titulat «Cazando conejos por R. O.» És explicada per en Foronda.

En Pich i Pon ens ha encarregat una auca a semblança de la que publicarem del nostre admirat amic senyor Casimir Giral.

En Carner dorm abillat amb pijames de seda mig crua i mig cuita.

En Rucabada té l'atreuiment de practicar el nudisme integral en plena Plaça de Catalunya.

Sr. Director:

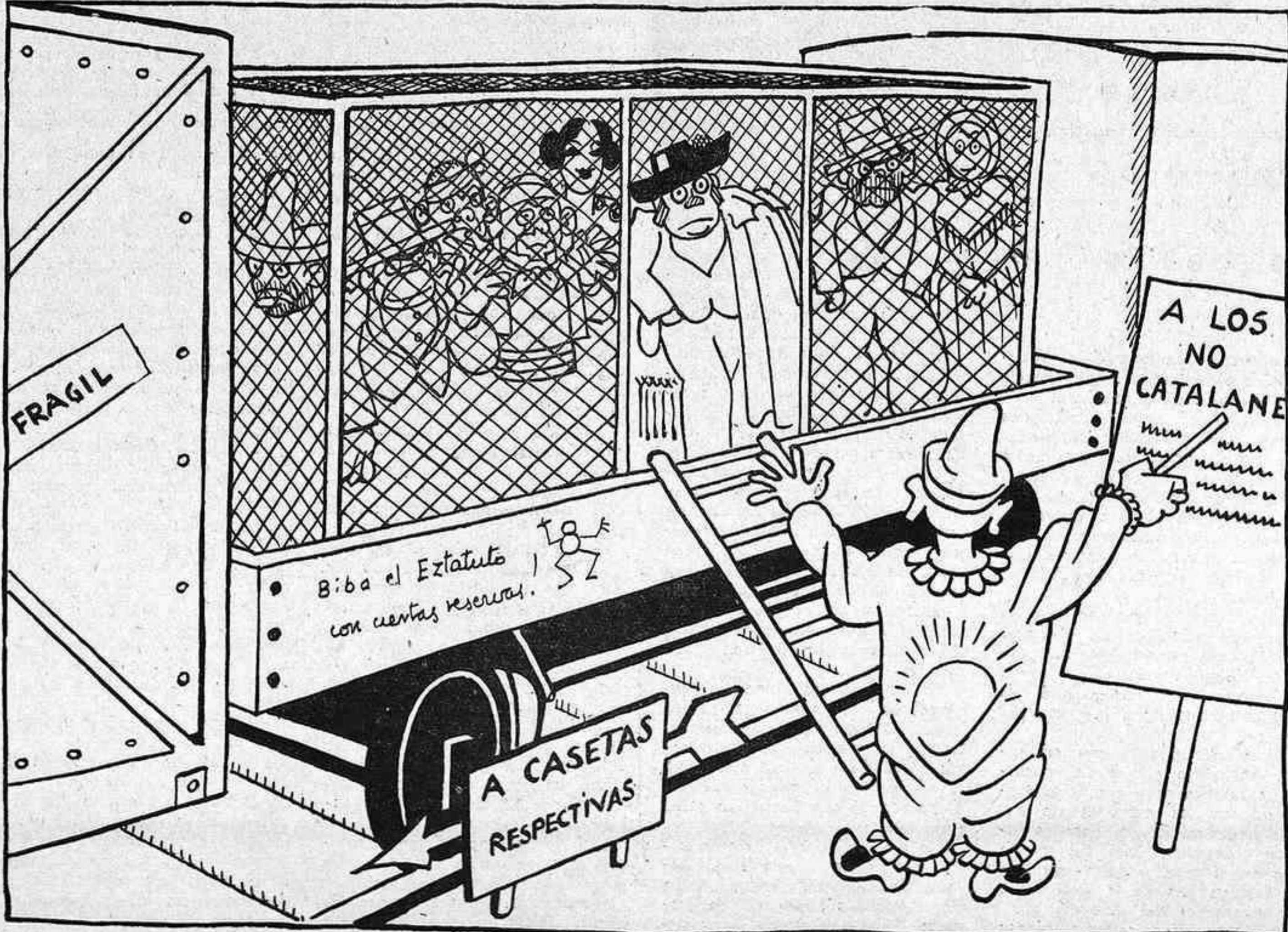
No és que tingui costum de portar els meus pianys i queixes a les pàgines dels diaris que compen amb l'ajut de la meva subscripció, ni molt menys omplir-ne les orelles de les meves amistats, però, la veritat, el que fa temps ve passant-me a mi no crec que passes a ningú més que no tos ell, ai!, vull dir jo. Resulta que malgrat ésser lector de diaris catalans, fumar amb pipa com el senyor Pompeu rabra, dir «quelcom», «arbe» i «tanmateix», en conversa normal, ésser fundador de la «Tertúlia Catalanista» i no tenir altre bloc que el del «Manelic» penjat sota el rellotge del menjador, malgrat tots aquests malgrats i molts d'altres que un servidor i la meua esposa (que també és la de tots vostès) sentim no recordar, mai no se m'ha convertit en protagonista de cap interviu dels que amb tanta assiduitat publica la premsa de casa nostra. I és a propòsit d'aquesta injustícia, que vull posar el meu crit al cel, crit que s'eleva amb tota la força de la veritat i amb tota la rancúnia del despit. Sí, he dit despit i ho repetixo: despit.

Un servidor aquí on em veuen (1), toca el piano d'oido, fa un licor amb pells de taronja que té mil gustos, i realitza la retransmissió del pensament a llarga distància. Confio, doncs, senyors d'EL BE NEGRE, vostès que tot fent broma van posant les coses al seu lloc i tenen la mà trencada en matèria de treure drapets al sol, que es faran càrrec de la raó que m'impulsa a escriure aquestes ratlles, i no tindran cap inconvenient a trencar una d'aquelles llances que trenca el senyor Soldevila des dels seus «Fulls de dietari» en defensa d'aquest lector que tan respectuosament els venera. ¿No fóra molt més interessant per als lectors catalans llegir un interviu amb un servidor que no pas amb un Borràs o un Samitier, poso per exemple, que tot el que diuen ja els surt repetit?

Confiant sempre en les seves gestions, amb tota admiració els saluda i els desitja molts anys de vida el seu lector i S. S..

TIBURCI GATUELLES I PI

(1) Adjunta una fotografia. Resposta al senyor Tiburci Gatuellas. — Ni més ni menys, senyor Gatuellas, les seves paraules són l'evangeli laic! Demà mateix pot passar per la nostra Redacció i li lliurarem una carta de recomanació per en Paco Madrid Zaragoza y Alicante. Se l'ha ben guanyada, a fe de Déu!...

L'HERMOSILLA. — A unirse tocan!